

Какво е Библията за мене

Библията е за мене, на първо място, Книга на Книгите. Аз съм любител на книгите и донедяг съм, каквото англичаните наричат, книжен молец. Азъ обичам моята пълстра библиотека. Тя е моя гордост и нескончаема радост. Но ако някога бихъ била заставенъ да имамъ само една за-до-животъ книга, азъ ще си избира християнскитъ Св. Писания на Стария и Новъ Заветъ. Азъ оценявамъ и следвамъ съ дълбокъ интересъ естественитъ науки и постоянно растящото разкритие на природата; ала още повече азъ ценя — Науката на Душата.

Да вземемъ, запримеръ ботаниката. Да знаемъ какъ растенията растатъ, какъ можемъ да имъ помогнемъ да растатъ по-добре и по-скоро, какъ можемъ да ги видоизменимъ по свой вкусъ и угода, е безсъмнение полезно знание. Да изуча човѣкъ развитието на цвятита, какъ растатъ и какъ цвятятъ, е приятно прекарване на времето. Ала да изуча какъ човѣшкия духъ — този срѣдъ природата личиствъ разцвятъ на божеството — може да се потикне да се развива, расте и да цвѣти, е огъ несравнимо по-голямъ значение и за личността и за обществото. Науката и законитъ за здравето на тѣлото, е; безспорно, ценно знание; но науката и законитъ доосежно условията за нормаленъ и здравословенъ растежъ на душата, сж далеко, далеко по-ценни. Сжщо азъ обичамъ астрономията. Какво може да бжде по-интересно отъ науката за звездитъ? Да научи човѣкъ нѣщо за онѣзи безбройни свѣтила, изъ безкрайнитъ поля на просторъ и време; да добие колко годъ, спрѣмо сжщността, понятие за тѣхното необятно число, тѣхнитъ дори съ въображенето неизмѣрими величини и всички летящи съ поразителна скоростъ къмъ никой — незнае накжде и докога, е неотразимо интересно както и неизразимо омайно и велико. Ако за мнѣчкия „мене“, лично, е по-малко важно — нека заема тукъ не зная чие изречение — „За менъ е отъ по-малка важность да зная, какъ отиватъ небесата, отколкото — какъ се отива на небесата“.

А това ни доставя въ двоякъ смислъ Библията: която, освенъ че ни уплътя къмъ безсмъртие, показва какъ човѣчеството — кога се свести относно Бога, кога изтрива отъ пиянството на грѣха и глупостта — какъ би могло да осмъществи щастливъ животъ тукъ на земта, както е горе на Небето“.

Освенъ това, даннитъ на сравнителна история показватъ и друго нѣщо: че самитъ природни науки: ботаника, хигиена, астрономия, литература, изципитъ и приложни искусства, всички съвремени проучвания както и движения, които допринасятъ за напредѣкъ и обществено благосъстояние; туй което съставлява ценността и гордостта на съвремената цивилизация, — всичко това, вирѣе и преуспѣва най-добре тамъ,

Библията.

където Библията е приготвила въ човѣшкитъ души почва за посѣване културнитъ семена.

Библията е за мене, на второ място, една неизчерпаема рудница на мисли, идеи и начала: на озаряващи душата мисли, укрляващи сърѣшото идеи, оплодвящи и укрепяващи живота начала. Не е ли очевидно днесъ, за всѣки отворенъ за истината умъ, че четещитъ Библията народи стоятъ въвъ самия фронтъ на съвремения прогресъ, именно, поради тая причина — и поради никоя друга! Чистиятъ семеенъ животъ и общественъ напредѣкъ между Скандинавскитъ народи, голѣмитъ богатства и постоянно растяща мощъ на Англосакситъ, се дължатъ на туй, че тѣ по-често и по-дълбоко копаятъ въ тая благословена божествена Скръвнищница. Най-плоднитъ начала на Западната култура, здравословната частъ на съвремения социализъмъ, живитъ, напредъ-гледши днешни дейности: вѣрата, надеждата и движенията по свѣта къмъ братолюбие и международна добра воля, които

ободряватъ нашето болно и тжжно време съ розови зарѣци откъмъ бждещето, — всички тѣзи сж сжкопчени бисери изъ сжщата неизтопцима Рудница.

Най-последно, върховната ценность на Библията за мене е въ Новия Заветъ, който ни открива Спасителя Божественъ.

Исусъ Христосъ, който, и като Личность и като Учение, е Плътя, Истината и Живота на човѣчеството. За мене Той е ясно и неотрицаемо всичко туй. Защото азъ виждамъ всъкжде около мене, че люде, които не знаятъ тоя Небесенъ Плътя, намиратъ живота мраченъ лабиринтъ, безъ нишка, щель и изходъ. На които липсва тая Лучезарна Истина, самитъ фактически истини на науката сж не само безплодни и безполезни, но и положително вредни. А за такива които нѣматъ предвидъ тоя Божественъ Животъ, за да имъ послужатъ за образецъ и вълѣковение, човѣшкия животъ се смѣква до равнището на скота, или става непоносимо бреме, една кошмарна суета, безъ смисълъ и безъ значение.

Ето защо и днесъ, както всѣкога, Честитъ и благословенъ е она човѣкъ (и народъ), който се наслаждава въ Закона на Господа, и отъ Него се поучава день и нощ“.

Красно село, при София.

Стоянъ Кръстовъ Ватралски

Бележка. Тази статия бѣ първо писана отъ автора и, по покана, на английски и бѣ печатана заедно съ неговия портретъ въ една интернационална редица (серия) въ месечното сп. The Bible in the World, съ следната бележка на англичанитъ редакторъ.

Първата статия въ редицата е писана отъ единъ българинъ, Стоянъ Ватралски е поетъ, публицистъ и земеделецъ. Понякога го наричатъ „Български Толстой“. Той е завършилъ образованието си въ Харвардския университетъ, С. Д. А. (Съединенитъ държави, Америка), въ 1894, и се е познавалъ съ (поетитъ) Джонъ Г. Хугинтеръ и Оливеръ Уенделъ Хомсъ. Хугинтеръ писания носятъ отпечатъкъ на дълбока любовъ за всичко Добро и Красиво. Той е всъкога радувалъ за взаимно благоволие и международенъ миръ“.

АКО СИ ДОВОЛЕНЪ
отъ „Духовна Обнова“, тогава знай, че имашъ единъ мораленъ дългъ — да я дадешъ и въ рѣцетъ на други, да привлечешъ поне единъ новъ предплатилъ абонатъ.

ИЗПЪЛНИ СИ ДЪЛГА!